

Sygn. akt I NKRS 46/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik

SSN Grzegorz Żmij (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M.Z.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2020 z 4 sierpnia 2020 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 479,

z udziałem B.K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 września 2021 r.

uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...)/2020 z dnia 4 sierpnia 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 479, na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z

dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm.) (1) przedstawiała Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie B.K. „do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Rejonowym w C.” oraz (2) nie przedstawiała wniosku o powołanie pozostałych uczestników, w tym skarżącej M.Z. „do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Rejonowym w C.”.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że „na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Rejonowym w C.”, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r. pod poz. 479 zgłosiło się siedmiu kandydatów, w tym skarżąca i uczestnik postępowania.

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu w dniu 3 sierpnia 2020 r. po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił obie kandydatury, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu na M.Z. oddali 1 głos „za”, przy 2 głosach „wstrzymujące się”, zaś na B. K. oddali 2 głosy „za”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”. Zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa B.K. na wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C. Wniosek taki, w ocenie zespołu, jest w pełni uzasadniony treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych oraz informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydata kilkunastoletniego doświadczenia zawodowego. W ocenie zespołu uczestnik spełnia wszystkie kryteria powołania na stanowisko sędziego sądu rejonowego w stopniu wyższym niż pozostali biorący udział w niniejszej procedurze nominacyjnej kandydaci - legitymuje się kilkunastoletnim stażem pracy, a jego praca została wysoko oceniona. Przedstawiając powyższe, zespół kierował się dyspozycją art. 35 ustawy o KRS.

Podejmując zaskarżoną uchwałę Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że kandydaci spełniają wymagania ustawowe. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Rada uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie B.K., do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Rejonowym w C.”.

Uczestnik urodził się w 1979 r. w S. W latach 2003-2006 był zatrudniony w Sądzie Rejonowym w O. W 2005 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną dobrą. Od 9 maja 2006 r. do 27 maja 2006 r. pracował w Sądzie Rejonowym w S. na stanowisku asystenta sędziego. Od 29 maja 2006 r. jest zatrudniony w Sądzie Rejonowym w O., początkowo na stanowisku asystenta sędziego, a od 1 listopada 2015 r. starszego asystenta sędziego. Obowiązki wykonuje obecnie w II Wydziale Karnym. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 2008 r. złożył egzamin sędziowski z łączną oceną dobrą. W 2013 r. ukończył studia podyplomowe w zakresie prawa karnego materialnego. Ocenę kwalifikacji B.K. sporządził P.K. - sędzia Sądu Rejonowego w K. Stwierdził w niej, że uczestnik jest asystentem sędziego od wielu lat i wykonując tę funkcję nabył doświadczenie w zakresie stosowania prawa. Zwrócił uwagę na doświadczenie życiowe kandydata z racji ukończenia przez niego 40. roku życia. Z opinii przełożonego wynika, że jest on osobą o nieskazitelnym charakterze, zaangażowaną w wykonywanie powierzonych mu zadań, umiejącą zorganizować warsztat pracy, punktualną i rzetelną. Kandydat uzyskał też bardzo dobrą ocenę w związku z ukończeniem studiów prawniczych i dobrą ocenę z egzaminu sędziowskiego. Według oceniającego kandydat posiada predyspozycje, umiejętności i doświadczenie życiowe potrzebne do zajmowania stanowiska sędziego sądu powszechnego. Analiza pracy kandydata wykazała, że prawidłowo posługuje się on nomenklaturą prawniczą. Trafnie wskazuje istotę rozstrzyganej kwestii i przytacza drogę swojego rozumowania, a także należycie uzasadnia wyciągane wnioski. Wszystkie oceniane projekty były sporządzone starannie pod względem redakcyjnym. Nieliczne wadliwe sformułowania, a także gdzieniegdzie odnotowane mankamenty przedstawianych wywodów nie wpływają istotnie na ocenę kandydata. Wprawdzie przedstawione projekty orzeczeń, z nielicznymi wyjątkami, nie dotyczyły spraw o szczególnie wysokim stopniu skomplikowania, to nie stanowi to zarzutu wobec kandydata. W ocenie wskazano, że B. K. dysponuje kwalifikacjami uprawniającymi go do starania się o stanowisko sędziego sądu powszechnego.

Odnosnie do skarżącej wskazano, że M.Z. urodziła się w 1986 r. w M. W 2010 r. ukończyła z wyróżnieniem wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z

wynikiem bardzo dobrym. W 2011 r. ukończyła aplikację ogólną, a w 2017 r. aplikację sędziowską w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury w K. W 2015 r. złożyła egzamin sędziowski z oceną celującą. Z dniem 1 stycznia 2016 r. została mianowana referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym w T. Z dniem 1 marca 2018 r. została przeniesiona na stanowisko referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w C. Kandydatka podnosi swoje kwalifikacje zawodowe przez uczestnictwo w szkoleniach i udział w 2019 r. w konferencji naukowej. Ponadto w 2019 r. podjęła studia podyplomowe z zakresu prawa dowodowego prowadzone przez Katedrę Kryminalistyki Uniwersytetu [...]. Ocenę kwalifikacji M.Z. sporządzili: I. S., J.B. i B.S. - sędziowie wizytatorzy Sądu Okręgowego w K. Ocena kandydatki objęła okres od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2017 r., podczas pracy na stanowisku referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w T. w Wydziałach Cywilnym, Ksiąg Wieczystych i Karnym. Liczba załatwień spraw M.Z. należy do najwyższych w skali wydziałów w których pracowała. Świadczy to o bardzo dużym nakładzie pracy, rzetelnym traktowaniu swoich obowiązków i systematyczności. Analiza akt spraw sądowych z wydziałów, wyniki kontroli skargowej jednoznacznie wskazują, że kandydatka posiada ugruntowaną wiedzę prawniczą oraz umiejętność stosowania prawa w praktyce, a postępowania prowadzone są bez zbędnej zwłoki. Umiejętnie wykorzystuje zdobytą wiedzę. Wszystko to przekłada się na bardzo dobrą jakość orzecznictwa kandydatki i widoczne jest w sprawnym sposobie prowadzenia postępowań. W ocenie zauważono, że kandydatka stale podnosi swoje kwalifikacje zawodowe, opiniowana cieszy się szacunkiem, jest cenionym współpracownikiem. Zdaniem oceniających opiniowana jest bardzo dobrym kandydatem na stanowisko sędziego sądu rejonowego i pozwala na wystawienie jej bardzo wysokiej oceny.

Dalej w uzasadnieniu wskazano, że na posiedzeniu Kolegium Sądu Okręgowego w K. w dniu 1 czerwca 2020 r. na kandydaturę: M.Z. oddano 10 głosów „za”, 8 głosów „przeciw” przy 2 głosach „wstrzymujących się”; zaś na B.K. oddano 5 głosów „za”, 10 głosów „przeciw” przy 4 głosach „wstrzymujących się” (i 1 nieważnym). Kolegium przyznało ocenę wyróżniającą Pani M.Z.

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że ocena Kolegium Sądu Okręgowego w K. nie obliguje Rady do wyboru kandydatki preferowanej przez ten

organ. Rada uznała, że B.K. posiada znacznie dłuższe doświadczenie życiowe i zawodowe niż kandydatka wyróżniona przez Kolegium. Kandydat ten już od 17 lat pracuje w wymiarze sprawiedliwości, a egzamin sędziowski złożył 12 lat temu. Tymczasem skarżąca dopiero w 2010 r. ukończyła studia prawnicze, a egzamin sędziowski złożyła 5 lat temu, a zatem posiada zdecydowanie mniejsze doświadczenie zawodowe na stanowiskach związanych ze stosowaniem prawa. Wyniki głosowania Kolegium nie różnicują wybranego kandydata oraz pozostałych kandydatów w sposób mający istotny wpływ na ich ocenę.

O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury Pana B.K. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności pozytywna ocena jego kwalifikacji wynikająca ze znacznego doświadczenia zawodowego, obejmującego siedemnastoletnią pracę w sądownictwie powszechnym, w tym 14 lat pracy w pionie orzeczniczym jako asystent i starszy asystent sędziego. Zaangażowanie w wykonywanie powierzonych mu zadań, umiejętność organizacji pracy, doświadczenie zawodowe oraz życiowe, rzetelność, a także bardzo dobra ocena w związku z ukończeniem studiów prawniczych i dobra ocena z egzaminu sędziowskiego, uprawnia do stwierdzenia, że ma on należyłą wiedzę prawniczą, predyspozycje, umiejętności i doświadczenie życiowe niezbędne do zajmowania stanowiska sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C. w stopniu wyższym niż pozostali biorący udział w niniejszej procedurze nominacyjnej kandydaci.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 4 sierpnia 2020 r. na kandydaturę: B.K. oddano 16 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się”, zaś na kandydaturę M.Z. oddano 6 głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 12 głosach „wstrzymujących się”.

W dniu 24 listopada 2020 r. M.Z. wniosła odwołanie od uchwały nr (...)/2020 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 4 sierpnia 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 479, zaskarżając ją w części, co do punktu (1) w całości oraz co do punktu (2) w zakresie, w jakim Rada nie przedstawiła Prezydentowi

Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C.

Odwołująca się zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 42 ust. 1 ustawy o KRS - poprzez nienależyte uzasadnienie zaskarżonej uchwały i niewyjaśnienie motywów, jakie legły u jej podstaw, w szczególności na skutek:

1. niepoddania ocenie kandydatur uczestnika i odwołującej w kontekście wybranych kryteriów oceny wymienionych w art. 35 ust 2 pkt 1 i pkt 2 ustawy o KRS i niewskazania powodów, dla których Rada przyjęła, że uczestnik spełnia te kryteria w wyższym stopniu, niż odwołująca;

2. niewskazania przyczyn, dla których Rada przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C. kandydaturę uczestnika, który nie uzyskał poparcia Kolegium Sądu Okręgowego w K., a nie kandydaturę odwołującej, która jako jedyna spośród wszystkich kandydatów uzyskała poparcie tego Kolegium z wyróżniającą opinią, podczas gdy wybranie kandydata, który nie otrzymał lub otrzymał niższe poparcie środowiska sędziowskiego musi być podyktowane dobrem wymiaru sprawiedliwości i przekonująco uzasadnione;

3. zawarcia w uzasadnieniu uchwały sprzecznych ustaleń co do oceny uczestnika, jaką uzyskał w związku z ukończeniem studiów, albowiem Rada wskazała, że ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w R. z oceną dobrą natomiast dalej w uzasadnieniu wskazując, że uczestnik uzyskał bardzo dobrą ocenę w związku z ukończeniem studiów prawniczych;

powyższe uchybienia w ocenie skarżącej mają istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem sfera motywacyjna uchwały w istocie nie została ujawniona, w tym w szczególności w zakresie, w jakim Rada zdyskwalifikowała kandydaturę odwołującej (która - w świetle zgromadzonej dokumentacji i uzyskanej przez nią rekomendacji środowiska sędziowskiego - *prima facie* jest najlepszą kandydaturą), co uniemożliwia jej weryfikację pod względem zgodności z prawem, a w konsekwencji i kontrolę sądową;

4. art. 33 ust. 1 ustawy o KRS - poprzez nierozważenie sprawy w sposób wszechstronny, a to m.in. na skutek przyjęcia, że:

1. odwołująca „posiada zdecydowanie mniejsze doświadczenie zawodowe na stanowiskach związanych ze stosowaniem prawa” niż uczestnik, chociaż - jak wynika z zebranej dokumentacji - posiada 10-letni staż pracy na stanowiskach związanych ze stosowaniem prawa i w tym czasie zdobyła o wiele bardziej zróżnicowane doświadczenie zawodowe, aniżeli uczestnik i nabyła umiejętności niezbędne do wykonywania zawodu sędziego, albowiem w wyniku odbywania aplikacji etatowej zapoznała się z charakterem i specyfiką pracy we wszystkich wydziałach sądu rejonowego, sądu okręgowego i sądu apelacyjnego, a nadto zajmowała stanowisko referendarza sądowego w wydziałach: cywilnym, ksiąg wieczystych i karnym, z czym wiązała się konieczność podejmowania samodzielnych decyzji i przeprowadzania posiedzeń sądowych z udziałem stron, podczas gdy wybrany kandydat odbywał aplikację pozaetatową oraz w okresie 14 lat pracy jako asystent i starszy asystent sędziego jedynie przed 30 listopada 2006 r. pracował w wydziale cywilnym, zaś po tej dacie nieprzerwanie wykonuje swoje obowiązki w II Wydziale Karnym w Sądzie Rejonowym w O.,

2. „wyniki głosowania Kolegium nie różnicują wybranego kandydata oraz pozostałych kandydatów w sposób mający istotny wpływ na ich ocenę”, a także wskazania przez sędziego M.N. podczas referowania kandydatury uczestnika na posiedzeniu Rady w dniu 4 sierpnia 2020 r., że „Jeżeli chodzi o wyniki opiniowania przez Kolegium, pan asystent dostał (...) 5 głosów za, 10 wstrzymujących się, 4 przeciw”, chociaż - jak wynika z protokołu Komisji Skrutacyjnej powołanej ustalenia wyników głosowania dotyczącego opiniowania kandydata na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w C. (MP 2019, poz. 479), załączonego do protokołu posiedzenia Kolegium Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 czerwca 2020 r. - jedynie odwołująca uzyskała poparcie tego Kolegium i to z wyróżniającą opinią, natomiast uczestnik nie został poparty przez ten organ;

3. „O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury Pana B.K. zadecydował zatem całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności pozytywna ocena jego kwalifikacji wynikająca ze znacznego

doświadczenia zawodowego, obejmującego siedemnastoletnią pracę w sądownictwie powszechnym, w tym 14 lat pracy w pionie orzeczniczym jako asystent i starszy asystent sędziego. Zaangażowanie w wykonywanie powierzonych mu zadań, umiejętność organizacji pracy, doświadczenie zawodowe oraz życiowe, rzetelność, a także bardzo dobra ocena w związku z ukończeniem studiów prawniczych i dobra ocena z egzaminu sędziowskiego, uprawnia do stwierdzenia, że ma on należyłą wiedzę prawniczą, predyspozycje, umiejętności i doświadczenie życiowe niezbędne do zajmowania stanowiska sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C. w stopniu wyższym niż pozostali biorący udział w niniejszej procedurze nominacyjnej kandydaci”, chociaż - jak wynika z wcześniejszych ustaleń Rady - uczestnik w rzeczywistości ukończył wyższe studia prawnicze z oceną dobrą, a nadto to odwołująca: spełnia zasadnicze kryterium oceny kwalifikacji, w wyższym stopniu aniżeli kandydatura B. K.,

powyższe uchybienia mają istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem zaskarżona uchwała została podjęta bez uwzględnienia wszystkich relewantnych okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji, lecz jedynie na podstawie jej pobieżnej analizy, co doprowadziło do wyboru kandydata, który nie spełnia w najwyższym stopniu spośród zgłoszonych kandydatów - wynikających z ustawy o KRS - kryteriów doboru kandydata do przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C.;

Odwołująca się zarzuciła również naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS - poprzez jego błędną wykładnię, na skutek przyjęcia, iż wskazane w treści tego przepisu kryterium „doświadczenia zawodowego” obejmuje jedynie wieloletni staż pracy kandydata, podczas gdy pod uwagę należy wziąć tutaj również różnorodność i charakter wykonywanych czynności oraz zajmowanych stanowisk i nabytych w związku z tym umiejętności;

2. art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i pkt 2 ustawy o KRS - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż kandydatura uczestnika jest lepsza niż kandydatura odwołującej, chociaż odwołująca spełnia zasadnicze kryterium oceny kwalifikacji, w większym stopniu aniżeli uczestnik, zdobyła bardziej zróżnicowane

doświadczenie zawodowe i nabyła wszelkie umiejętności niezbędne do wykonywania zawodu sędziego, posiada pozytywne opinie przełożonych, jest współautorem trzech publikacji, jako jedyna spośród wszystkich kandydatów biorących udział w postępowaniu uzyskała poparcie środowiska sędziowskiego;

3. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 35 ust. 1 i ust. 2 ustawy o KRS poprzez niewłaściwe zastosowanie, a to na skutek niedokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C. kandydata wskazanego w punkcie pierwszym skarżonej uchwały, a nie wniosek skarżącej.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 4 sierpnia 2020 r. nr (...)/2020 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 479, w zaskarżonej części, tj. w zakresie punktu (1) - w całości oraz w zakresie punktu (2) w części odnoszącej się do odwołującej i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Uczestnik postępowania B.K. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 8 grudnia 2020 r. wniósł o oddalenie w całości odwołania, albowiem skarżąca w rzeczywistości podnosi zarzuty kwestionujące uchwałę merytorycznie, co jest niedopuszczalne.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie z dnia 14 stycznia 2021 r. wniósł o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżona uchwała podlegała uchyleniu.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, Krajowa Rada Sądownictwa powołana jest do rozpatrywania i oceniania kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich m.in. w sądach powszechnych oraz przedstawiania Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów w tych sądach. Stosownie do przepisów ustawy o KRS, Rada w sprawach indywidualnych podejmuje uchwały dopiero po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli takowe zostały złożone (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS). W przypadku, w którym na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, to w pierwszej kolejności kandydatura taka rozpoznawana jest przez Zespół członków Rady, który następnie opracowuje listę rekomendowanych kandydatów. Dopiero po wykonaniu powyższych czynności Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu rozpatruje oraz ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie i podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcie w przedmiocie przedstawienia lub też nie wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów (art. 37 ust. 1 ustawy o KRS).

Uchwała Rady podjęta w sprawie indywidualnej, wymaga uzasadnienia, stosownie do treści art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, zaś uczestnikowi postępowania toczącego się przed KRS przysługuje uprawnienie do wniesienia od wspomnianej uchwały odwołania do Sądu Najwyższego na zasadach określonych w art. 44 ustawy o KRS.

W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, kognicja Sądu Najwyższego w sprawach z odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, a zatem Sąd Najwyższy nie ma ani kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie, ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, a zatem podlega ona kontroli sądowej w zakresie właściwym tego

rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady jest niedopuszczalna, gdyż wkraczałaby w sferę szczególnego władztwa KRS, wynikającego z norm konstytucyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z 7 lutego 2019 r., I NO 58/18).

Rozważania w przedmiotowej sprawie zacząć należy od wskazania przez Sąd Najwyższy na zasadniczą nieprawidłowość podjętej przez Krajową Radę Sądownictwa uchwały. Z tytułu zaskarżonej uchwały wynika, iż zapadła ona w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C., tymczasem treść i rozstrzygnięcie uchwały, zarówno co do kandydata przedstawionego Prezydentowi RP jak i pozostałych nieprzedstawionych uczestników postępowania konkursowego, dotyczy „stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Rejonowym w C.”. Co nie pozostaje bez znaczenia, także uzasadnienie uchwały traktuje o: uczestnictwie kandydatów w konkursie „na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Rejonowym w C.”, przedstawieniu Prezydentowi RP jako kandydata „na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Rejonowym w C.” uczestnika niniejszego postępowania.

Brak spójności tytułu uchwały z jej merytorycznym rozstrzygnięciem, jak również uzasadnieniem, wyklucza przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie do czynienia mamy jedynie z omyłką pisarską, na co wskazywała zarówno odwołująca się, jak również Przewodniczący KRS. Omyłkę pisarską może stanowić tylko taki błąd literowy lub pisarski, który jest oczywisty, ale nie prowadzi ani nie zmienia merytorycznej treści, istoty ani rozumienia testu pisanego, zwłaszcza i tym bardziej wtedy, gdy uznanie „omyłki pisarskiej” ma zasadnicze znaczenie prawne dla dokonania prawidłowego osądu (wyrok Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 2016 r., II PK 77/15). W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu Najwyższego nie sposób uznać, aby w zaskarżonej uchwale wystąpiła oczywista omyłka, a nawet jeżeli wystąpiła to nie można jej kwalifikować w kategorii oczywistości, lecz błędu. Wskazanie w rozstrzygnięciu uchwały o przedstawieniu kandydata i nieprzedstawieniu pozostałych uczestników „na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Rejonowym w C.”, powtórzenie powyższego w uzasadnieniu

uchwały uprawnia do wniosku, iż Krajowa Rada Sądownictwa w rzeczywistości podejmowała uchwałę co do „stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Rejonowym w C.”, chociaż co innego wynikało z tytułu uchwały, jak również z ogłoszenia o wolnym stanowisku sędziowskim w sądzie Rejonowym w C. (M.P. 2019, poz. 479).

Co również istotne, omyłka nie została przez Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa dotychczas sprostowana, a więc Sądowi Najwyższemu przedstawiona została uchwała KRS w kształcie niezmienionym. Niezalenie od powyższego, w ocenie Sądu Najwyższego, sprostowanie takiej omyłki byłoby niedopuszczalne albowiem stanowiłoby ingerencję w merytoryczną część uchwały. Z uzasadnienia wynika, iż Rada oceniła, iż kandydaci zgłosili się na „stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Rejonowym w C.”. Wybór kandydata przedstawionego, jak również nieprzedstawionych, nastąpił także w zakresie „stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Rejonowym w C.”. W takiej sytuacji sprostowanie uchwały i jej uzasadnienia doprowadziłoby zdaniem Sądu Najwyższego do zmiany merytorycznej treści uchwały.

Ostatecznie wskazać należy, że uchwała Rady jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny na posiedzeniu, a wyniki oraz motywy takiej decyzji trudno przedstawić w formie uzasadnienia. Pomimo tego, że uchwała Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C. w formie w jakiej została poddana pod osąd i uznając, że na posiedzeniu Rady podejmowała ona uchwałę właśnie w ww. przedmiocie, to jednak treść uchwały przedstawionej pod osąd Sądu Najwyższego, nie odpowiada treści uchwalonej podczas posiedzenia, a tym samym nie sposób uznać, aby uchwała z dnia 4 sierpnia 2020 r., w formie jakiej została podjęta na posiedzeniu została należycie uzasadniona. Z tego też względu za uzasadniony należało uznać zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 ustawy o KRS.

Zgodzić należy się również ze skarżącą, iż Rada w uzasadnieniu powinna wyeksponować w sposób szczegółowy, powody dla których przyjęła, że uczestnik postępowania spełnia kryteria, o których mowa w art. 35 ust 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS w stopniu wyższym niż, odwołująca się. Pominięcie powyższego

w uzasadnieniu uchwały, a sprowadzenie go w zasadzie do ogólnych stwierdzeń, bez uwzględniania szczegółowych okoliczności sprawy (kwalifikacji kandydatów), sprawia, że sfera motywacyjna uchwały nie została ujawniona w sposób dostateczny, a więc taki, który umożliwiłby sądową kontrolę uchwały.

Uzasadnienie zaskarżonej uchwały dyskwalifikują także pozostałe błędy, jak: wskazanie, że Zespół członków KRS oceniał dwie kandydatury (str. 6 pkt II uzasadnienie akapit drugi wyrażenie „obie”) podczas gdy w konkursie uczestniczyło sześciu kandydatów, czy rozbieżności w przytaczaniu ocen ze studiów wybranego kandydata (raz była to ocena dobra, a raz bardzo dobra).

W kontekście nienależytego uzasadnienia uchwały uzasadnione są również zarzuty skarżącej dotyczące naruszenie art. 33 ust. 1 oraz 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS.

Przepis art. 33 ust. 1 ustawy o KRS ten zobowiązuje Radę, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; 2 czerwca 2020 r., I NO 192/19).

W zakresie podniesionego przez skarżącą zarzutu naruszenia art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS wskazać należy, że przepis ten stanowi, że jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół członków Rady opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, a przy ustalaniu ich kolejności na liście kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia

ogólnego sędziów. Przytoczony katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu członków Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji kandydatów jako kryterium podstawowego - nie hierarchizuje kolejnych przymiotów, którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko.

Lista o której mowa w art. 35 ustawy o KRS, jest rodzajem stanowiska zespołu, podejmowanego w przypadku, gdy na wolne stanowisko sędziowskie, zgłosił się więcej niż jeden kandydat. Zespół powinien dokonać wyboru i przedstawić Radzie najlepszego lub najlepszych kandydatów z punktu widzenia kryteriów określonych w ust. 2. Lista ma więc charakter listy rankingowej, zamykającej ten etap wyboru kandydata, który należy do zadań zespołu przygotowującego sprawę do rozpatrzenia przez Radę. Chociaż art. 35 ust. 2 ustawy o KRS odnosi się wprost do prac zespołu, to ma on także zastosowanie do oceny kandydatów przed Radą w pełnym składzie (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12).

W ocenie Sądu Najwyższego treść zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie pozwala na uznanie, że Rada przy ocenie poszczególnych kandydatów spełniła wymaganie wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów. Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały nie wskazała, dlaczego zdyskwalifikowała ocenę Kolegium Sadu Okręgowego w K., która to ocena korzystniejsza była dla odwołującej się, a mniej korzystna dla uczestnika postępowania. Ocena kolegium, wbrew odmiennemu stanowisku zaprezentowanemu w uzasadnieniu uchwały, różniła kandydaturę odwołującej się (10 głosów „za”, 8 „przeciw”, 2 „wstrzymujące się”) i uczestnika (5 głosów „za”, 10 „przeciw”, 4 „wstrzymujące się” i jeden „nieważny”). Dokonana w ten sposób ocena, niepoparta przez KRS żadną argumentacją, zasługuje na miano dowolnej. Rada jako kryterium decydujące o wyborze przyjęła doświadczenie, życiowe i zawodowe kandydatów. Jednakże w uzasadnieniu dość ogólnikowo i lakonicznie przytoczono kwalifikacje skarżącej, które przy uwzględnieniu zgromadzonego w sprawie materiału mogą wydawać się porównywalnymi lub nawet lepszymi z kwalifikacjami kandydata wybranego do

przedstawienia z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego. Powołując się i oceniając doświadczenie życiowe i zawodowe kandydatów Rada w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały winna te kwestie pogłębić oraz odpowiednio zróżnicować. Takie zaś ujęcie pozwoli na należyłą ocenę kandydatów w kontekście wybranego decydującego kryterium przyjętego przez KRS. Istotne jest również to, że w przypadku ww. kryteriów za nieporównywalne uznać należy zarówno staż pracy jak i zadania wykonywane przez asystenta sędziego z zadaniami referendarza sądowego; podczas gdy pierwszy z nich zawsze działa pod nadzorem i kierunkiem sędziego, z kolei drugi, podejmuje samodzielne decyzje procesowe.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano, że obowiązkiem Krajowej Rady Sądownictwa w przypadku, w którym kilka osób ubiega się o wolne stanowiska sędziowskie jest przede wszystkim wyjaśnienie i konkretne wskazanie w uchwale, jakie kryteria ocenne stanowiły punkt wyjścia przy wyborze najlepszych kandydatów pretendujących do objęcia stanowiska sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2016 r., III KRS 33/16). Zauważyć również należy, że zakres rozważań Rady poświęcony analizie ocenianych kandydatur powinien być szerszy w przypadku osób o zbliżonej sytuacji faktycznej (wyrok Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2010 r. III KRS 10/10). Natomiast z całą pewnością analiza i rozważania Rady powinny być pogłębione w sytuacji porównywalnego i wysokiego poziomu kwalifikacji kandydatów (wyrok Sądu Najwyższego z 2 lipca 2015 r., III KRS 25/15).

W świetle powyższych rozważań, za zasadne należało również uznać zarzuty odwołującej się dotyczące naruszenia przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 art. 60 Konstytucji RP.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy przyjmując za podstawę art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS uchylił zaskarżoną uchwałę i przekazał Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.